Duitsch en Italiaansch commentaar op de besprekingen

Volgens Ward Price zou het nog niet gelukt zijn inzake Triëst tot overeenstemming te komen. Ook aanwijzingen voor afspraken omtrent militairen steun?

Duce en Führer te Florence aangekomen

EEN GROOTSCHE EN FIJNZINNIGE HULDE VAN TOSCANE

(Eigen bericht — Nadruk verboden)

Uit Berlijn:

In Duitschland wordt een belangwekkende volzin van Hitlers rede in Rome naar voren gebracht, waarin deze zeide dat de gemeenschappelijke grens der beide naties niet alleen gelegenheid geeft tot vreedzame en duurzame samenwerking door de duidelijke afbakening van hun activiteitssferen, maar „ook een brug bouwen voor gemeenschappelijke hulp en steun". Dit wordt hier beschouwd als te beteekenen, dat Hitler ook militairen steun heeft bedoeld.

(Auteursrecht Vaderland-Times)

Nog geen overeenstemming inzake Triëst?

In de besprekingen van Zondagmiddag zijn naar Price heeft vernomen, vooral de kwesties met Triëst in verband staande, besproken. Hier zijn namelijk de belangen van Italië en Duitschland nogal met elkaar in strijd. Sinds 1932, toen de protocollen van Rome Italië, Oostenrijk en Hongarije in een economisch accoord vereenigden, heeft Triëst gediend als vrijhaven voor Oostenrijk. Na den Anschluss heeft de Duitsche regeering verlangd, dat Oostenrijks rechten op Triëst op haar zouden overgaan.

Het was voor Italië van veel belang aan Oostenrijk het gebruik van Triëst toe te kennen, omdat deze haven hierdoor belangrijk aan verkeer won, zonder dat er een concurrent voor Italië ontstond. Indien nu echter Duitschland het vrije gebruik van Triëst behoudt en er een handelsvloot vestigt, zou de Italiaansche koopvaardij een concurrent in eigen haven halen.

Tot dusver heeft Italië, aldus Ward Price, geweigerd Duitschland als de automatische erfgenaam van Oostenrijks rechten op Triëst te erkennen. Hitler en Mussolini hebben er lang en druk over gesproken, maar tot een accoord is men nog niet gekomen. Een autoriteit, die een studie van deze kwestie maakt, noemde Triëst „een doode vrouw met een paarlen halssnoer", want zeide hij, als men aan die haven den handel ontneemt, welke zij de laatste jaren uit centraal-Europa heeft gekregen, dan gaat zij economisch te gronde en het vooruitzicht er den Duitschen concurrent in te halen, is evenmin aanlokkelijk.

Het Hamburger Fremdenblatt schrijft naar aanleiding van de in het Venezia-paleis gehouden tafelredevoeringen o. a.:

Het is een onbestreden feit dat de Britsche minister-president, zonder een oorlog te willen, in het Lagerhuis toch een voor Engeland bestaande verplichting van bijstand aan Frankrijk, voor het geval dit zich ooit tot verdediging zijner belangen gedwongen zou zien, niet van de hand heeft gewezen. Dezelfde vrijheden zal men ook de spil Rome-Berlijn moeten toekennen. De Duce heeft in zijn rede gesproken van de loyale erkenning van de elementaire rechten van ieder volk op leven, arbeid en verdediging en van de „realiteit der historische krachten". Men is geneigd bij deze woorden aan den noodtoestand der Sudetenduitschers te denken. De schreeuwende onrechtvaardigheden, welke hier verholpen moeten worden, zijn tot een probleem van Europeesche orde geworden, nu de Britsche regeering langs formeelen diplomatieken weg te Praag op een bevredigende regeling heeft aangedrongen.

Een officieuse Italiaansche lezing

Virginio Gayda zet in de Voce d'Italia nader uiteen, wat de bedoelingen en de positie zijn van Italië en Duitschland na de aansluiting van Oostenrijk en na de Italiaansch-Britsche overeenkomst. De politieke richtsnoeren van beide landen zijn nog dezelfde als in 1936, de kracht van de spil is ten dienste gesteld van den vrede, maar van een vrede, gegrondvest op eer en recht, op gelijke moreele en materieele rechten tusschen de naties. De Anschluss neemt geen van de vitale elementen weg, welke aan de spil ten grondslag liggen. Italiës hartelijke aanvaarding van den Anschluss is geen voorwendsel. Het acht het vanzelfsprekend, dat zijn onmiskenbare belangen in het Donaubekken en de Balkanlanden, welke aan Oostenrijk grenzen, door Duitschland begrepen en geëerbiedigd worden, zooals het zelf op zijn beurt de Duitsche belangen erkent en eerbiedigt. De geografische buurschap is een reden van nauwere uitwisseling van waarden van allerlei aard, van een nog directer en nog nuttiger samenwerking tusschen beide naties. Wat de spil Londen—Parijs betreft, weigert men daaraan in Duitschland en Italië een vijandige strekking toe te kennen, zoolang deze niet uit haar daden zou blijken. De mogendheden kunnen zich groepeeren, zooals zij willen, het komt er maar op aan de vorming van coalities en het ontstaan van misverstand tusschen de groepen te vermijden. Te Rome en Berlijn staat de deur open voor elke eerlijke concrete samenwerking met andere mogendheden. Vandaar, dat de Italiaansch-Britsche overeenkomst volkomen in overeenstemming kan zijn met het stelsel van Italiaansch-Duitsche eensgezindheid.

Hitler en Mussolini te Florence

Uit Florence: Precies om 2 uur gistermiddag reed de trein van Hitler het station Florence binnen, waar Mussolini gereed stond hem te ontvangen. Bij hun begroeting sprak de Führer er zijn voldoening over uit, dat hij juist op een dag, welke voor het fascistische Italië van zooveel beteekenis is, omdat het de derde verjaardag is van de stichting van het Italiaansche imperium, op Italiaanschen bodem verwijlt.

Onder groot gejuich van een dichte menigte reed Mussolini met zijn gast naar het koninklijk paleis.

Langs den spoorweg tusschen Rome en Florence was weer overal de bevolking uitgeloopen om de treinen van Hitler en Mussolini toe te wuiven.

Hitler heeft te Florence zijn intrek genomen in het uit de vijftiende eeuw dateerende Pitti-paleis. Korten tijd na zijn aankomst werd hij door Mussolini weder afgehaald en gezamenlijk begaven de beide staatslieden zich per auto naar de kerk van het H. Kruis, waar de Führer een krans heeft doen neerleggen op het gedenkteeken voor de florentijnen, die tijdens de laatste oorlogen en de fascistische revolutie zijn gedood.

Hitler heeft alleen met den Duce eenige oogenblikken zwijgend vertoefd in de grafkamer van de kerk van het H. Kruis. Na de heldenéering reden Hitler en Mussolini naar de beroemde Piazzale Michelangelo, vanwaar men een schitterend uitzicht heeft, om vervolgens naar het Pitti-paleis terug te keeren.

Na korten tijd te hebben gerust, heeft Hitler zich om even over zevenen in gezelschap van den Italiaanschen minister van buitenlandsche zaken Ciano en diens Duitschen collega von Ribbentrop, naar het Palazzo Medici Riccardi begeven, waar Mussolini ter eere van den Führer een diner aanbood.

Toscane eert den Führer

Onze Romeinsche correspondent meldt ons:

De beteekenis van het folkloristisch feest, dat ter eere van Hitler in de Buboli-tuinen gehouden werd, is niet begrijpelijk wanneer men niets weet van den oorsprong der Toscaansche feesten.

Toscane was in de Middeleeuwen en tot ver in de 17de eeuw het land der vrije gemeentebesten, kleine steden-republieken, die elkaar met groote grimmigheid beoorloogden. In de steden bloeide het rijkste cultuurleven dat Europa na het verval der Grieksche beschaving heeft gekend, doch dit cultureele en economische peil kon slechts bewaard blijven, wanneer het kleine vaderland veilig was voor naijverige belagers. Vandaar, dat de burgers zich geregeld oefenden in den wapenhandel en vandaar ook, dat in geen ander deel van Europa de ridderspelen zoozeer ook gemeengoed waren der vrije burgerij.

In Toscane namen ook de koopmansstand en de handwerkslieden er deel aan.

Dit gaf aan de bevolking der steden iets ridderlijks en aan het leven iets schooons, en nog is dit niet verbleekt. Wie hieraan mocht twijfelen, behoeft slechts de straten van het uiteraard om haar edele architectuur zoo stemmige Florence aan te zien om bekeerd te worden. Hier vindt men nauwelijks de banale vlaggen van onzen modernen tijd; van alle vensters wapperen de trotsche banieren der gilden en der stadswijken: zinrijke met wapens en heraldieke symbolen versierde vanen. Men ziet op de dundoeken posthorens, harnassen, zalfpotten enz., het geheel vormt wat feestelijkheid betreft een tooi, die alles wat Rome of Napels bood, overtreft; zij werd dan ook verzorgd door een van Italië's bekendste schilders, den academicien Ferici Carena.

Uit den bodem dier ridderlijke levenshouding zijn ook de volksspelen ontsproten, die eenmaal in alle Toscaansche steden het leven rijk en kleurig maakten. Thans is van al die schoonheid slechts één feest waarachtig levend gebleven, de Palio van Siena.

In de laatste jaren heeft men andere feesten en andere spelen kunstmatig doen herleven; die waren echter reeds eeuwen dood en zij dragen het karakter van toeristische kijkspelen, die bij de bevolking geen ware hartstochten wakker roepen. Florence heeft weer zijn voetbalspel volgens oude overgeleverde regels en in fraaie historische costuums; dat is een kijkspel, niet meer. Te Pisa vecht men opnieuw tusschen de bewoners van rechter- en linkeroever van den Arno om het bezit van de brug, een ander kijkspel. Arezzo heeft het saracenesteken doen herleven, maar waarachtig levend is slechts het Palio van Siena.

De Palio van Siena

Te Siena, waar iedere burger een hartstochtelijk partijman is voor den vertegenwoordiger der stadswijk, waar hij geboren werd, heeft de Palio een beteekenis, die ver boven die van een feest uitgaat. De Palio is met het geheele leven der stad ten nauwste verbonden. Ieder jaar op 1 en 2 Juli en 16 Augustus wordt ter eere van de Moeder Gods en ter herinnering aan de overwinning van Monta Pettro, in 1260 op de Florentijnen bevochten, te Palio geloopen. Deze Palio is een vaandel, dat de overwinnende stadswijk in de speciale Palio-kerk van die wijk zal bewaren. Siena is nl. verdeeld in 17 (vroeger 24) wijken, die elk een wapendier hebben: eenhoorn, panter, enz. Elk dier wijken heeft zijn eigen Palio-figuranten, die tamboer spelen, vaandeldragers, pages, in totaal een tiental personen voor iedere wijk. Deze trekken iederen Zondag des zomers door Siena in een rijk middeleeuwsch costuum met groote pruiken. Zij begroeten hun begunstigers met vaandelzwaaien. Op den dag der Palio, een wedloop met paarden, is het hoofdpunt van het programma de groote optocht van een 500 personen, die in de fraaiste gewaden uit brocaat en fluweel in de meest harmonische kleuren deelnemen. De pracht dezer costuums kan, voor wie ze nooit gezien heeft, onmogelijk worden voorgesteld.

Het is wel de hoogste eer voor een Toscaner, neen, Italië, den Führer te kunnen bewijzen dat hem ter wille de contraide van Siena hun vertegenwoordigers naar Florence hebben gezonden. De contraide van Siena hebben de stad alleen verlaten in 1887, om eer te bewijzen aan den gestorven koning Victor Emanuel II en in 1900 voor de begrafenis van den vermoorden koning Humbert I en in 1930 voor het huwelijk van den kroonprins, toen te Rome een Palio werd geloopen.

Het geheele feest heeft een religieuzen achtergrond. De paarden bijv. worden in de kerk gezegend en op den dag van het feest hangen de banieren der stadswijken in de marmeren Domkerk der stad. Buiten die stad, ontdaan van de vlammende liefde voor de eigen buurt, verliest de Palio zeer veel van zijn bekoring.

Thans de beschrijving van het feest.

Een amphitheater uit oude, mos-begroeide steen gebouwd, aan drie zijden omgeven door muren van laurierstruiken en door hooge cypressen, aan de vierde door de achterzijde van het massieve Pitti-paleis. Naast het paleis biedt een open ruimte in het geboomte een uitzicht op het zon-overgoten Florence met Brunellesco's, bruin-rosse Domkoepel, waarachter het lachende olijf-groene heuvelland Toscane zich afteekent met gespikkel van villa's en landhuizen en, voornaamste kleurnoot, het oude stadje Fiesole.

Duce en Führer rijden eerst door het park, waar in kleurige groepen de spelers van het Florentijnsche voetbalspel, van het spel van de brug uit Pisa en van 't Saraceensche steekspel, opgesteld zijn. Prachtig liggen de ruim 300 figuranten van de Pallio in bonte mengeling, maar toch wijk bij wijk op het grasveld. De zijden banieren der verschillende wijken staan in het veld geplant of worden door de vaandrigs achteloos in de hand gehouden. Op den achtergrond de paarden, waarvan enkele met rijk-fluweelen schabrakken zijn bekleed. Boven alles uit wordt de zwart-witte stadsvaan gehouden.

Wanneer de stoet auto's nadert, klinken eenige bevelen, de mannen springen overeind maar nu zien wij eerst recht de prachtige opstelling.

Vooraan staan 24 tamboers, allen in fluweel gekleed, met meest in vier kleuren geschilderde trommels. Daarachter de vaandelzwaaiers, zes voor iedere wijk. Op de estrade blazen de trompetters op 16-eeuwsche zilveren chiorine, lange rechte trompetten.

Dan begint onder tromgeroffel het bonte spel der meer dan honderd kleurige bonte vlaggen. De handige Alferi zwaaien de banieren om het lijf, springen erover heen, vele en vele malen. Dat is een stroom van bewegende kleuren, een schouwspel van middeleeuwsche pracht. Dan allen tegelijk, worden de banieren hoog opgeworpen. De wind stoot ze weg, maar geen der wappenrende banieren wordt gemist, zij worden allen met de grootste zekerheid weer opgevangen met één hand. Tot viermaal toe wordt deze vaandelgroet den gasten gebracht.

Hitler ziet met werkelijk groote belangstelling toe; Mussolini is tevreden over den indruk die dit prachtige schouwspel op den Führer heeft gemaakt. Langzaam verwijderen zich de vele auto's en Mussolini, steeds vol energie, keert zich in de wegrijdende wagen nog lang om, begeerig om nog een laatste glimp van het kleurentafereel op te vangen.

Hitler hoogst voldaan over zijn bezoek

Uit Florence: Tegenover den president van het agentschap Stefani heeft Hitler eenige verklaringen afgelegd omtrent de indrukken, die hij tijdens zijn verblijf in Italië had opgedaan. De Führer gaf uiting aan zijn bewondering voor de Italiaansche weermacht en verklaarde verder, dat hij zich bij zijn bezoek niet slechts als politicus, doch ook als kunstenaar had gevoeld. Hij had zich steeds slechts noode kunnen losmaken van het beeld, dat iedere zaal in de schitterende paleizen, die hem waren getoond, hem bood.

Hitler sprak er voorts zijn vreugde over uit, dat hij had kunnen vaststellen, dat tusschen fascisme en nationaal-socialisme een diepgaand wederzijdsch begrip bestaat. Geloof mij, aldus besloot hij, onze vriendschap is er niet een, die men op kunstmatige wijze in het leven kan roepen."

Ontvangst van Italiaansche kunstenaars.

Uit Florence: Tijdens een bezoek, dat hij gistermiddag aan het Palazzo Vecchio gebracht heeft, heeft Hitler 150 der meest voraanstaande Italiaansche kunstenaars, schilders, beeldhouwers, architecten, schrijvers, musici, zangers en tooneelspelers ontvangen. De burgemeester van Florence overhandigde bij deze gelegenheid een door hem zelf vervaardigd werk met platen van de stad en haar kunstwerken en een album met aquarellen. De kunstenaars boden den Führer een album aan dat de handteekeningen van alle vooraanstaande kunstenaars van Italië bevat.

De derde verjaardag van het Imperium.

Uit Rome: Italië vierde gisteren den derden verjaardag van de stichting van het Imperium. Ter gelegenheid hiervan heeft de secretaris van de fascistische partij, Starace, den Duce een telegram gezonden, waarin hij zeide: „Het Italiaansche volk begrijpt zijn geluk en is nauw met U verbonden. Het weet, dat het U alles dankt en wil uw moeilijke opdracht waardig zijn door het steeds vervullen van zijn plicht in het werk van den vrede, gesteund door krachtige wapenen en een ontembaren geest."